

Arrest

nr. 322 974 van 7 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 juli 2024 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat J. KEULEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren in Benin City op [...] 1987. U behoort tot de etnische groep Edo en bent christen. U heeft een zoon genaamd Wi. (geboren op [...] 2016) en een dochter genaamd W. (geboren op [...] 2020). Uw kinderen verblijven samen met u in België.

In 2007 werd u gedwongen om te gaan inwonen bij een man genaamd M.L.. U zou met hem moeten trouwen omdat uw vader geld van hem had geleend en dit niet kon terugbetalen. U verbleef ongeveer een maand bij de man. U onderging er vrouwelijke genitale verminking (VGV). Na een maand hielp een vrouw genaamd R. u het huis van M.L. te verlaten. R. vertelde u dat ze een kapsalon had in Europa en dat u er zou kunnen werken. In 2008 reisde u onder begeleiding van iemand waaraan R. u had toegewezen naar Ghana. Vanuit Ghana reisde u met een vals paspoort naar Frankrijk en verder naar Italië. In Italië zag u R. terug. Ze zei dat u sekswerk zou moeten uitvoeren in Italië. U deed dit werk voor minder dan een maand en besloot toen om

asiel te gaan aanvragen in Italië. U herinnert zich niet welke, maar wel dat u een status voor twee jaar kreeg. U ging uw documenten echter nooit vernieuwen. In 2013 reisde u van Italië naar België. U verbleef illegaal in België en werkte als kapster tot u op 16 augustus 2021 de Belgische staat verzocht om internationale bescherming.

U vreest bij terugkeer naar Nigeria M.L., omdat hij volgens uw familie nog steeds op zoek is naar u. U vreest daarbij dat uw dochter VGV zou moeten ondergaan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: twee doktersattesten, opgemaakt door dokter A.K. op 6 november 2023, waarin vastgesteld wordt dat u zelf VGV type I onderging, en uw dochter W. geen VGV onderging.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan geven. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat uw verzoek om internationale bescherming in België laattijdig werd ingediend. U verblijft immers – weliswaar niet ononderbroken – al sinds 2013 in België. In 2008 reisde vanuit Nigeria naar Ghana. Vanuit Ghana reisde u met een vals paspoort naar Frankrijk en verder naar Italië. U besloot om asiel te gaan aanvragen in Italië. U herinnert zich niet welke, maar wel dat u een status voor twee jaar kreeg. U ging uw documenten echter nooit vernieuwen. In 2013 reisde u van Italië naar België. U verbleef illegaal in België tot u op 16 augustus 2021 de Belgische staat verzocht om internationale bescherming. Wanneer er u gevraagd wordt waarom u maar liefst acht jaar wachtte om een verzoek om internationale bescherming te doen in België repliceert u met: “Ik wist niet echt wat te doen”. Bovenstaande reden vormt geen afdoende verklaring voor uw nalatigheid om bescherming te vragen in België. Er kunnen dan ook ernstige vragen worden gesteld betreffende uw nood aan bescherming. **Van iemand die beweert te vrezen omwille voor een gedwongen huwelijk, mag verwacht worden dat zij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen.** Het feit dat u in België zo lang wachtte om u op internationale bescherming te beroepen, toont aan dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan worden gerelativeerd. De vaststelling dat u eerder reeds een asielprocedure doorliep – u verklaarde immers dat u een verzoek om internationale bescherming indiende in Italië – toont aan dat u over de kennis en kunde beschikt om u te beroepen op internationale bescherming. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat u verklaart in een status te hebben verkregen. U ging deze echter nooit vernieuwen, wat uw ingeroepen vrees voor vervolging opnieuw in grote mate relativeert. (NPO (notities persoonlijk onderhoud) dd. 21.09.2023, p. 8-9).

Voorts verklaart u gedwongen te moeten huwen met een oudere man genaamd M.L.. Hoewel u verklaart dat u bijna een maand bij hem woonde, en u na vijftien jaar nog steeds voor hem vreest, weet u nauwelijks iets over hem. U verklaart dat uw vader geld leende bij hem, maar wanneer er gevraagd wordt hoe uw vader hem kende, repliceert u met “Dat weet ik niet”. Verder kent u niet zijn volledige naam, weet u niet waar hij woont, weet u niet of hij kinderen heeft en weet u niet wat zijn job is. Wanneer er wordt gevraagd wanneer u voor het laatst hoorde van M.L. repliceert u dat u zelf niet meer van hem hoorde, maar dat uw zus zegt dat hij nog steeds op zoek is naar u. Echter verklaart u wel dat M.L. bevriend was met R., waarmee u nog telefonisch contact had tot en met 2013. Het is weinig geloofwaardig dat M.L. u nooit zou gecontacteerd hebben als hij via R. makkelijk uw contactgegevens zou kunnen krijgen. Verder verklaart u een vermoeden te hebben dat R. een overeenkomst had met M.L. over het feit dat ze u mee naar Europa zou nemen om sekswork uit te voeren. Echter is dit volledig gebaseerd op speculatie. Gezien het belang hiervan kan minstens verwacht worden dat u meer inspanningen zou hebben geleverd om informatie te bekomen over het gevaar dat M.L. al dan niet voor u zou vormen bij terugkeer naar Nigeria. U had immers nog contact met uw zus in het begin van 2023. U verklaart enkel dat uw zus u toen vertelde dat de man nog steeds langskwam (NPO dd. 21.09.2023, p. 6, NPO dd. 30.10.2023, p. 3-9). **Er dient dan ook opgemerkt te worden dat uw verklaringen dermate vaag en weinig doorleefd overkomen dat er aan uw asielrelaas geen enkel geloof meer kan worden gehecht.**

U verklaart dat u gedwongen werd om sekswerk uit te voeren eens u gearriveerd was in Italië. R. had ervoor gezorgd dat u naar Europa kon reizen en belofde u een job in een kapsalon, hetgeen gelogen was. U voerde voor een kleine maand sekswerk uit en besloot dan om ermee te stoppen. U verhuisde van Milaan naar Turijn en woonde nog in Italië tot 2013. Zelf verklaart u dat u niet weet of R. nog voor problemen zou zorgen bij terugkeer naar Nigeria. U heeft echter geen idee waar R. verblijft vandaag. U heeft niets meer van haar gehoord sinds 2013, wanneer ze u belde. **Er dient opgemerkt te worden dat uit uw relaas blijkt dat u geen actuele vrees koestert ten opzichte van R..** U geeft enkel aan dat ze u in 2013 nog belde om te zeggen dat u moest terugkeren. Daarbij slaagde u erin om zonder veel problemen uit het huis van R. te ontsnappen en in Turijn te gaan wonen. U verbleef nog vijf jaar vrijwillig in Italië (NPO dd. 21.09.2023, p. 10-11, NPO dd. 30.10.2023, p. 10).

Verder verklaart u niet naar Nigeria te kunnen terugkeren uit angst voor de VGV van uw dochter W.. U verklaart dat VGV de gewoonte is bij de familie van uw moeder. Aangezien uw vader is overleden vreest u dat u de familie van uw moeder niet meer kan tegenhouden (NPO dd. 30.10.2023, p. 10). Hieromtrent kan het volgende worden opgemerkt. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier), blijkt dat Nigeria wordt geklasseerd als een land met een gematigd lage prevalentiegraad, namelijk 18,4% in de leeftijdsgroep 15-49 jaar. Verder zouden 37,1% van de vrouwen met Edo etniciteit VGV hebben ondergaan. Bovendien blijkt ook uit informatie dat de ouders een belangrijke beslissingsbevoegdheid hebben (zie administratief dossier). Het merendeel van de bronnen stelt dat de ouders van een niet-besneden minderjarig meisje in staat moeten zijn om hun dochter te behoeden van de praktijk. In dit geval riskeren ze evenwel maatschappelijke gevolgen zoals statusverlies of sociale uitsluiting, maar nooit geweld. De afwijzende houding van de gemeenschap kan evenmin "worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade". De onbesneden meisjes kunnen geconfronteerd worden met een zekere stigmatisering, maar hebben toegang tot alle diensten (gezondheidszorg, onderwijs, ...). In de bronnen wordt bovendien een genuanceerd beeld geschetst van de mogelijke gevolgen van een niet-besnijdenis voor het meisje en haar familie. Het is immers een intiem onderwerp dat onbeleeft wordt geacht om te bespreken. Veel vrouwen weten niet van zichzelf noch van elkaar of ze al dan niet besneden zijn. **Er moet worden besloten dat het mogelijk is voor de ouders om hun dochter, tegen de wil van familieleden of stamleden, te beschermen tegen VGV.** Aldus zijn er geen redenen om aan te nemen dat u uw dochter in Nigeria niet zou kunnen beschermen.

U legde twee medische attesten neer opgemaakt door dokter A.K. op 6 november 2023 waarin er wordt vastgesteld dat uzelf VGV type I onderging en uw dochter W. geen VGV onderging. Het CGVS erkent dat er verscheidene factoren (het toebehoren tot een bepaalde etnie, socio-demografische factoren, woonplaats stad versus platteland, religie etc.) bestaan die van invloed kunnen zijn op het risico op VGV. Hoewel het feit dat u VGV heeft ondergaan, kan wijzen op de toepassing van de praktijk in uw omgeving, ontstaat het u niet van de verplichting uw vrees voor besnijdenis voor uw dochter te concretiseren en te actualiseren. Rekening houdend met het voorgaande, wordt er dan ook betwist dat u een VGV van uw dochter niet zou kunnen ontlopen (NPO dd. 30.10.2023, p. 10-11).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeriaoctober-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 6 november 2023. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en nota

2.1. Verzoekster beroept zich op de schending van "artikel 48/3 en art. 48/4 Vreemdelingenwet en van artikel 1 van de Conventie van Genève in samenhang met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel alsook in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".

Verzoekster stelt:

"Ten eerste stelt verwerende partij dat het verzoek tot internationale bescherming laattijdig werd ingediend. Verwerende partij meent dat van iemand die beweert te vrezen omwille van een gedwongen huwelijk, verwacht mag worden dat zij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om de aanvraag tot internationale bescherming te vragen.

Verzoekster haalt aan dat zij ernstige traumatische ervaringen heeft doorgemaakt. Haar verblijf met M.L., de genitale verminking die zij moest ondergaan en het sekswerk dat zij moest doen in Italië zijn daar enkele voorbeelden van. Trauma kan een significante impact hebben op iemands vermogen om snel en doelgericht te handelen. Trauma leidt tot gevoelens van angst, verwarring en besluiteloosheid, waardoor het voor verzoekster moeilijk was om direct en zelfstandig de correcte stappen te ondernemen. Het is aannemelijk dat verzoekster op adem moest komen na alles wat zij had meegemaakt.

Bovendien komt verzoekster uit een context waarin vrouwen niet aangemoedigd, ondersteund of begeleid worden om zelfstandig beslissingen te nemen.

Ten tweede haalt verwerende partij aan dat de verklaringen van verzoekster omtrent M.L. 'dermate vaag' en 'weinig doorleefd' overkomen.

Verzoekster heeft tijdens het persoonlijk onderhoud verklaringen afgelegd omtrent de omstandigheden waarin zij M.L. leerde kennen en de omstandigheden waarin ze bij hem verbleef. Het feit dat deze

verklaringen als "weinig doorleefd" en "vaag" zijn beoordeeld, kan mogelijk verklaard worden door de traumatische aard van haar ervaringen.

Slachtoffers van gedwongen huwelijken en andere vormen van gendergerelateerd geweld vaak moeite hebben om hun ervaringen gedetailleerd en coherent te beschrijven. Dit kan het gevolg zijn van trauma, schaamte, angst of culturele factoren.

Ten derde meent verwerende partij dat er geen actuele vrees meer bestaat ten opzichte van R..

Verzoekster heeft inderdaad verklaard dat ze niet weet of R. nog voor Problemen zou zorgen bij een terugkeer naar Nigeria. Dit doet echter geen afbreuk aan haar vrees voor M.L. zelf.

Ten vierde meent verwerende partij dat de vrees dat haar dochter genitale verminking zou moeten gaan ongegrond is, aangezien volgens verwerende partij de ouders hun dochter tegen de wil van familieleden te beschermen.

De COI Focus van 13 mei 2019 vermeldt echter dat Nigeria met twintig miljoen meisjes het land is met het grootste absolute aantal inwonsters die genitale verminking hebben ondergaan. Niet minder dan 37,1% van de vrouwen met de Edo-etniciteit hebben genitale verminking ondergaan. Er wordt bovendien gesteld grootmoeders zeer veel invloed uitoefenen op de beslissing inzake genitale verminking. Er dient opgemerkt te worden dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft gesteld dat de praktijk van genitale verminking de gewoonte is bij de familie van haar moeder. Haar vader is overleden, waardoor zij de gegronde vrees heeft dat zij de familie van haar moeder, de grootmoeder van W., niet zou kunnen tegenhouden.

Verzoekster heeft zelf ook genitale verminking moeten ondergaan.

Het is bijgevolg weinig ernstig dat verwerende partij stelt dat verzoekster een genitale verminking bij haar dochter zou kunnen tegenhouden.

Ten vijfde wordt de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd, aangezien verwerende partij meent dat er voor burgers in de deelstaat Edo geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet zou bestaan.

Echter stelt verwerende partij zelf dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse factoren een rol spelen."

2.2. Bij aanvullende nota van 5 februari 2025 verwijst verweerder middels URL naar het rapport: EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024.

Beoordeling

1.

2.

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De opsomming van wetbepalingen en rechtspraak impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat de verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. De bestreden beslissing stelt:

“Vooreerst moet opgemerkt worden dat uw verzoek om internationale bescherming in België laattijdig werd ingediend. U verblijft immers – weliswaar niet ononderbroken – al sinds 2013 in België. In 2008 reisde vanuit Nigeria naar Ghana. Vanuit Ghana reisde u met een vals paspoort naar Frankrijk en verder naar Italië. U besloot om asiel te gaan aanvragen in Italië. U herinnert zich niet welke, maar wel dat u een status voor twee jaar kreeg. U ging uw documenten echter nooit vernieuwen. In 2013 reisde u van Italië naar België. U verbleef illegaal in België tot u op 16 augustus 2021 de Belgische staat verzocht om internationale bescherming. Wanneer er u gevraagd wordt waarom u maar liefst acht jaar wachtte om een verzoek om internationale bescherming te doen in België repliceert u met: “Ik wist niet echt wat te doen”. Bovenstaande reden vormt geen afdoende verklaring voor uw nalatigheid om bescherming te vragen in België. Er kunnen dan ook ernstige vragen worden gesteld betreffende uw nood aan bescherming. **Van iemand die beweert te vrezen omwille voor een gedwongen huwelijk, mag verwacht worden dat zij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen.** Het feit dat u in België zo lang wachtte om u op internationale bescherming te beroepen, toont aan dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan worden gerelativeerd. De vaststelling dat u eerder reeds een asielprocedure doorliep – u verklaarde immers dat u een verzoek om internationale bescherming indiende in Italië – toont aan dat u over de kennis en kunde beschikt om u te beroepen op internationale bescherming. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat u verklaart in een status te hebben verkregen. U ging deze echter nooit vernieuwen, wat uw ingeroepen vrees voor vervolging opnieuw in grote mate relativeert. (NPO (notities persoonlijk onderhoud) dd. 21.09.2023, p. 8-9).”

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen en gedurende acht (!) jaar talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde. Dit vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de reden voor het zeer laattijdig verzoek zijn reden vindt in ernstige traumatische ervaringen blijkt dat zij hiervan geen begin van bewijs bijbrengt.

5. De bestreden motiveert inzake verzoeksters voorgehouden vrees wegens een gedwongen huwelijk, de vrouw R. die haar hielp en de genitale verminking (GVV) van haar dochter als volgt:

“Voorts verklaart u gedwongen te moeten huwen met een oudere man genaamd M.L.. Hoewel u verklaart dat u bijna een maand bij hem woonde, en u na vijftien jaar nog steeds voor hem vreest, weet u nauwelijks iets over hem. U verklaart dat uw vader geld leende bij hem, maar wanneer er gevraagd wordt hoe uw vader hem kende, repliceert u met “Dat weet ik niet”. Verder kent u niet zijn volledige naam, weet u niet waar hij woont, weet u niet of hij kinderen heeft en weet u niet wat zijn job is. Wanneer er wordt gevraagd wanneer u voor het laatst hoorde van M.L. repliceert u dat u zelf niet meer van hem hoorde, maar dat uw zus zegt dat hij nog steeds op zoek is naar u. Echter verklaart u wel dat M.L. bevriend was met R., waarmee u nog telefonisch contact had tot en met 2013. Het is weinig geloofwaardig dat M.L. u nooit zou gecontacteerd hebben als hij via R. makkelijk uw contactgegevens zou kunnen krijgen. Verder verklaart u een vermoeden te hebben dat R. een overeenkomst had met M.L. over het feit dat ze u mee naar Europa zou nemen om sekswerk uit te voeren. Echter is dit volledig gebaseerd op speculatie. Gezien het belang hiervan kan minstens verwacht worden dat u meer inspanningen zou hebben geleverd om informatie te bekomen over het gevaar dat M.L. al dan niet voor u zou vormen bij terugkeer naar Nigeria. U had immers nog contact met uw zus in het begin van 2023. U verklaart enkel dat uw zus u toen vertelde dat de man nog steeds langskwam (NPO dd. 21.09.2023, p. 6, NPO dd. 30.10.2023, p. 3-9). **Er dient dan ook opgemerkt te worden dat uw verklaringen dermate vaag en weinig doorleefd overkomen dat er aan uw asielrelaas geen enkel geloof meer kan worden gehecht.**

U verklaart dat u gedwongen werd om sekswerk uit te voeren eens u gearriveerd was in Italië. R. had ervoor gezorgd dat u naar Europa kon reizen en belofde u een job in een kapsalon, hetgeen gelogen was. U voerde voor een kleine maand sekswerk uit en besloot dan om ermee te stoppen. U verhuisde van Milaan naar Turijn en woonde nog in Italië tot 2013. Zelf verklaart u dat u niet weet of R. nog voor problemen zou zorgen bij terugkeer naar Nigeria. U heeft echter geen idee waar R. verblijft vandaag. U heeft niets meer van haar gehoord sinds 2013, wanneer ze u belde. Er dient opgemerkt te worden dat uit uw relaas blijkt dat u geen actuele vrees koestert ten opzichte van R.. U geeft enkel aan dat ze u in 2013 nog belde om te zeggen dat u moest terugkeren. Daarbij slaagde u erin om zonder veel problemen uit het huis van R. te ontsnappen en in Turijn te gaan wonen. U verbleef nog vijf jaar vrijwillig in Italië (NPO dd. 21.09.2023, p. 10-11, NPO dd. 30.10.2023, p. 10).

Verder verklaart u niet naar Nigeria te kunnen terugkeren uit angst voor de VGV van uw dochter W.. U verklaart dat VGV de gewoonte is bij de familie van uw moeder. Aangezien uw vader is overleden vreest u dat u de familie van uw moeder niet meer kan tegenhouden (NPO dd. 30.10.2023, p. 10). Hieromtrent kan het volgende worden opgemerkt. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier), blijkt dat Nigeria wordt geklasseerd als een land met een gematigd lage prevalentiegraad, namelijk 18,4% in de leeftijdsgroep 15-49 jaar. Verder zouden 37,1% van de vrouwen met Edo etniciteit VGV hebben ondergaan. Bovendien blijkt ook uit informatie dat de ouders een belangrijke beslissingsbevoegdheid hebben (zie administratief dossier). Het merendeel van de bronnen stelt dat de ouders van een niet-besneden minderjarig meisje in staat moeten zijn om hun dochter te behoeden van de praktijk. In dit geval riskeren ze evenwel maatschappelijke gevolgen zoals statusverlies of sociale uitsluiting, maar nooit geweld. De afwijzende houding van de gemeenschap kan evenmin "worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade". De onbesneden meisjes kunnen geconfronteerd worden met een zekere stigmatisering, maar hebben toegang tot alle diensten (gezondheidszorg, onderwijs, ...). In de bronnen wordt bovendien een genuanceerd beeld geschetst van de mogelijke gevolgen van een niet-besnijdenis voor het meisje en haar familie. Het is immers een intiem onderwerp dat onbeleefd wordt geacht om te bespreken. Veel vrouwen weten niet van zichzelf noch van elkaar of ze al dan niet besneden zijn. Er moet worden besloten dat het mogelijk is voor de ouders om hun dochter, tegen de wil van familieleden of stamleden, te beschermen tegen VGV. Aldus zijn er geen redenen om aan te nemen dat u uw dochter in Nigeria niet zou kunnen beschermen.

U legde twee medische attesten neer opgemaakt door dokter A.K. op 6 november 2023 waarin er wordt vastgesteld dat uzelf VGV type I onderging en uw dochter W. geen VGV onderging. Het CGVS erkent dat er verscheidene factoren (het toebehoren tot een bepaalde etnie, socio-demografische factoren, woonplaats stad versus platteland, religie etc.) bestaan die van invloed kunnen zijn op het risico op VGV. Hoewel het feit dat u VGV heeft ondergaan, kan wijzen op de toepassing van de praktijk in uw omgeving, ontstaat het u niet van de verplichting uw vrees voor besnijdenis voor uw dochter te concretiseren en te actualiseren. Rekening houdend met het voorgaande, wordt er dan ook betwist dat u een VGV van uw dochter niet zou kunnen ontlopen (NPO dd. 30.10.2023, p. 10-11)."

De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen.

Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft.

Zij komt immers niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas ten aanzien van M.L., het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen door andermaal te verwijzen naar niet gestaafde traumatische ervaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder inzake de mogelijkheid om haar dochter te beschermen tegen VGV. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Inzake de aangevoerde vrees voor VGV in hoofde van haar dochter blijkt volgens de gehanteerde gegevens van verweerder en verzoekster tevens dat 37,1% van de vrouwen van

Edo-etnie besneden zijn; dit impliceert dat meer dan de helft van de Edo-vrouwen niet besneden is hetgeen de mogelijkheid tot bescherming aantoonst.

Verzoekster slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten.

Verzoekster dient daarenboven aan te tonen dat haar aangevoerde vrees actueel moet zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet zijn oordeel aldus steunen op de feitelijke situatie op het ogenblik van dit oordeel (artikel 48/6, § 5 a) van de Vreemdelingenwet). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van het woord vluchteling in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Het wezenlijke criterium in deze definitie is de 'gegronde vrees voor vervolging'. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of verzoekster thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico op vervolging in haar land van oorsprong. De vrees moet bovendien gegrond zijn, wat wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig is maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Verzoekster brengt geen enkel element bij waaruit zou kunnen blijken dat haar vermeende vrees ten aanzien van M.L. en R. nog actueel zou zijn, hetgeen des te meer blijkt uit haar bijzonder laatijdig verzoek om internationale bescherming in België.

6. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

7. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, zoals deze ook blijkt uit de update in de nota van verweerder van 5 februari 2025, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de deelstaat Edo in Nigeria geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Kosten

8. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186,00 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend vijftwintig door:

W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A. COOLBRANDT,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A. COOLBRANDT

W. MULS